

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. R.,** zast. Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem se sídlem Blahoslavova 72/4, Přerov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 7. 6. 2017, č. j. 60 Ad 5/2016 - 80,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Pavlu Kužílkovi, advokátovi, **se určuje** odměna za zastupování v kasačním řízení ve výši 3146 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2015, č. j. MPSV-UM/9644/15/9S-OLK. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „Úřad práce“) ze dne 25. 8. 2015, č. j. 64558/2015/PRR. Žalovaný rozhodl, že v souladu s § 33, § 34, § 35 a dle § 44 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v relevantním znění (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), a v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se snižuje doplatek na bydlení, a to od 1. 3. 2014 z částky 3900 Kč na 3705 Kč.

[2] Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel je nezaměstnaný, bez nároku na podporu v nezaměstnanosti a pro účely bydlení užívá pokoj na ubytovně. Stěžovatel je dlouhodobě zabezpečován dávkami pomoci v hmotné nouzi – příspěvkem na živobytí a doplatkem na bydlení. Výše dávek, zejména doplatku na bydlení, je průběžně měněna. Výše doplatku na bydlení v roce 2014 byla měněna zejména v souladu se změnou počtu osob užívajících se stěžovatelem stejný pokoj. Z § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi přitom plyne, že v případě užívání pokoje na ubytovně lze odůvodněné náklady na bydlení zohlednit maximálně do výše normativních nákladů podle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, v relevantním znění (dále jen „zákon o státní sociální podpoře"), a to ve výši podílu připadajícího na jednu osobu. Stěžovateli byl od února 2013 vyplácen doplatek na bydlení ve výši 3900 Kč. V únoru 2014 došlo u stěžovatele ke změně – snížení počtu osob užívajících společně se stěžovatelem pokoj na ubytovně, neboť se stěžovatelem pokoj užívala již jen jedna osoba, tj. pokoj užívaly dvě osoby. Vzhledem k tomu, že uvedená změna je rozhodná pro změnu výše dávky, resp. pro maximálně možnou výši zohledňovaných odůvodněných nákladů na bydlení, zahájil Úřad práce oznámením ze dne 18. 3. 2015 správní řízení ve věci změny výše doplatku na bydlení a ve věci rozhodl rozhodnutím ze dne 25. 8. 2015, č. j. 64558/2015/PRR, kterým byl stěžovateli snížen doplatek na bydlení, a to od 1. 3. 2014 z částky 3900 Kč na 3705 Kč.

[3] Žalovaný dále uvedl, že podle § 33 odst. 1 zákona o hmotné nouzi nárok na doplatek na bydlení měl vlastník nebo nájemce bytu, který užívá byt, jestliže by po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení snížených o příspěvek na bydlení podle jiného právního předpisu byl jeho příjem zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí nižší než částka živobytí osoby. Podle § 33 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi v případech hodných zvláštního zřetele mohl orgán pomoci v hmotné nouzi určit, že za nájemce bylo možné považovat i osobu užívající jinou než nájemní formu bydlení. Žalovaný konstatoval, že v těchto případech se do odůvodněných nákladů na bydlení zohledňovala úhrada nákladů (např. nájemné, úhrada za služby, úhrada za spotřebu energií atd.), maximálně však do výše normativních nákladů podle zákona o státní sociální podpoře. Ubytování na ubytovně bylo v případě stěžovatele vyhodnoceno jako vyhovující, přičemž podle § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi se do odůvodněných nákladů na bydlení započítává např. nájemné, pravidelné úhrady za služby spojené s užíváním bytu a úhrada nezbytné spotřeby energií, přičemž v případech hodných zvláštního zřetele při užívání jiné než nájemní nebo vlastnické formy bydlení (tj. v případě stěžovatele užívání pokoje na ubytovně) však maximálně do výše normativních nákladů podle zákona o státní sociální podpoře. Žalovaný dále dovodil s odkazem na § 26 zákona o státní sociální podpoře a počet obyvatel města Přerova v rozhodném období roku 2014 (45 000), že normativní náklady na bydlení pro dvě osoby v bytě odpovídaly částce 7409 Kč měsíčně, při podílu na jednu osobu při užívání bytu (resp. pokoje na ubytovně) dvěma osobami tedy tato částka po zaokrouhlení na celé koruny činila 3705 Kč.

[4] Obdobím, pro které byl hodnocen nárok stěžovatele na doplatek na bydlení, jeho výše a výplata byl březen 2014, kdy byl stěžovatel bez příjmů a bez nároku na příspěvek na bydlení. V uvedeném měsíci mu byl vyplacen příspěvek na živobytí ve výši 3410 Kč a odůvodněné náklady na bydlení činily 3705 Kč (skutečně stanovené náklady nebylo možné zohlednit, neboť jejich výše přesahovala výši normativních nákladů podle zákona o státní

sociální podpoře). Částka živobytí stěžovatele byla stanovena dle § 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, v relevantním znění, ve výši 3410 Kč měsíčně. S odkazem na § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi pak žalovaný konstatoval, že stěžovateli v březnu 2014 náležel doplatek na bydlení ve výši 3705 Kč.

[5] Ke změně rozhodnutí Úřadu práce žalovaný přistoupil z toho důvodu, že Úřad práce ve výroku svého rozhodnutí nesprávně uvedl příslušné zákonné ustanovení [tj. § 44 odst. 7 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi na místo § 44 odst. 3 téhož zákona].

[6] Krajský soud v napadeném rozsudku vypočetl řízení, která ve věci doplatku na bydlení žalobce vedl a která již byla ukončena. Konstatoval rovněž další žaloby, které se týkají doplatku na bydlení za odlišná období. Po rekapitulaci správních řízení k žalobním námitkám konstatoval jejich nekonkrétnost ve vztahu k namítanému porušení procesních předpisů a obecně posoudil, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a že se žalovaný dostatečně vypořádal se všemi odvolacími důvody. Neshledal ani překážku litispendence, ani překážku věci rozhodnuté (*res iudicata*). Krajský soud rovněž uvedl, že zákon o pomoci v hmotné nouzi v § 44 a 45 předpokládá rozhodování při změně poměrů, přičemž o dané změně jiné řízení vedeno nebylo. Rozhodnutí žalovaného neshledal nicotným a délce řízení nepřiznal žádný význam.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti odmítá názor soudu o nekonkrétnosti svých žalobních námitek. V žalobě detailně popsal nezákonnosti, jimž v předchozích případech přisvědčil sám žalovaný. Jednalo se např. o neprovedení místního šetření, které následně uplynutím času pozbylo smyslu. Stěžovatel dále namítá, že jasně uvedl, že nebyly zjištěny a doloženy náklady na bydlení za jednotlivé měsíce v rozhodném období, přičemž *„podle s. ř. s.“* je rozhodným obdobím předchozí měsíc. Po zrušení rozhodnutí nebyly podle stěžovatele do správního spisu zařazeny veškeré písemnosti vztahující se k dané věci, což měl konstatovat ve svém rozhodnutí rovněž žalovaný. Stěžovatel také v odvolání a v žalobě napadl skutečnost, že správní orgány nenapravily ani nevysvětlily, proč je doplatek na bydlení posílán jiné osobě než stěžovateli (tj. ubytovateli). Žalovaný (ani krajský soud) se podle stěžovatele rovněž nezabýval námitkou podjatosti. Popsané *„hrubé vady a pochybení“* stěžovatel považuje za porušení správního řádu a obecných právních principů, v čemž mu měl dát za pravdu také žalovaný; tyto vady nebyly napraveny. Krajský soud se pak s těmito námitkami vypořádal pouze tak, že je označil za nekonkrétní. S touto argumentací krajského soudu stěžovatel nesouhlasí, neboť veškeré jeho námitky jsou součástí správního spisu, jsou dostatečně konkretizované a správní orgány (ani krajský soud) se jimi nezabývaly. Stěžovatel rovněž vytkl, že *„první okruh řízení“* trval déle než 18 měsíců, prvostupňových rozhodnutí bylo několik a vždy byla napadena odvoláními, z nichž některým bylo vyhověno; uvedené *„jasně poukazuje na nepravdu krajského soudu“*. Podle stěžovatele tak došlo k porušení Ústavy i Listiny základních práv a svobod. Překážky litispendence a věci rozhodnuté jsou podle stěžovatele zřejmé z toho, že doplatek

na bydlení byl postupně krácen z výchozí částky 3900 Kč na 3705 Kč, 3431 Kč a 3432 Kč až na 3016 Kč. Rozhodnutí Úřadu práce ze dne 14. 8. 2014 bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ke dni 24. 10. 2014, rozhodnutí Úřadu práce ze dne 30. 9. 2014 bylo zrušeno žalovaným ke dni 12. 12. 2014. V důsledku uvedeného tedy podle stěžovatele neexistoval jiný pravomocný základ pro rozhodování než ten *„prapůvodní“* z února 2014, stanovící doplatek na bydlení ve výši 3900 Kč. Napadené rozhodnutí tak vychází ze zrušeného rozhodnutí, z čehož *„čiší“* nezákonnost. Uvedené je podle stěžovatele *„učebnicovým příkladem“* překážek litispendence a *rei iudicatae*. Rozhodnutí Úřadu práce ze dne 1. 4. 2015 (snížení doplatku na 3705 Kč) bylo zrušeno žalovaným k 11. 6. 2014 a rozhodnutí Úřadu práce ze dne 7. 4. 2015 (snížení doplatku na 3431 Kč) bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ke dni 11. 6. 2015. Z toho je podle stěžovatele patrné, že v období těchto řízení nebylo pravomocné jiné rozhodnutí než to z února 2014, které stanovilo výši doplatku na 3900 Kč. Přesto správní orgán zahájil další řízení o jeho dalším snížení. Rozhodnutí Úřadu práce ze dne 7. 7. 2015 (snížení doplatku na částku 3016 Kč) bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ke dni 25. 9. 2015, rozhodnutí Úřadu práce ze dne 25. 8. 2015 (snížení doplatku na částku 3705 Kč) bylo změněno rozhodnutím žalovaného ke dni 20. 11. 2015, rozhodnutí Úřadu práce ze dne 27. 8. 2015 (snížení doplatku na částku 3431 Kč) bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ke dni 8. 12. 2015. S ohledem na okamžik doručení posledních rozhodnutí jsou dle názoru stěžovatele zřejmé překážky litispendence a věci rozhodnuté, jakož i nezákonnost těchto rozhodnutí, kterou měl krajský soud zjistit. Nakonec stěžovatel poukazuje na v nyní projednávané věci posuzovaná rozhodnutí správních orgánů (snížení doplatku na bydlení na částku 3705 Kč) na která navázalo rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-UM/10794/15/9S-OLK, které nabylo právní moci dne 8. 12. 2015, a jímž bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce ze dne 27. 8. 2015, č. j. 64972/2015/PRR (snížení doplatku na bydlení na částku 3431 Kč). Uvedená poslední rozhodnutí tedy plynule navazují na všechna předchozí a ze všech je evidentní jejich nezákonnost včetně nerespektování překážek litispendence a věci rozhodnuté.

[9] Stěžovatel dále namítá porušení zásady legitimního očekávání v předchozích i v současném řízení; k tomu cituje z nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 2822/07.

[10] Stejně tak byla podle názoru stěžovatele krajským soudem nesprávně posouzena otázka nicotnosti rozhodnutí, neboť ta je zřejmá z toho, že rozhodnutí správního orgánu týkající se doplatku na bydlení jsou *„v přímé souvislosti a v návazném vztahu jak časovém, hmotněprávním i akcesorickém“*, a vykazují tak závažné vady, že jsou v podstatě nicotná, *„jelikož správní orgány jsou povinny vydávat zákonná rozhodnutí, a nikoliv osm totožných a nezákonných rozhodnutí v téže věci“*.

[11] Stěžovatel je přesvědčen, že výše uvedená rozhodnutí jsou nezákonná, jelikož v důsledku jejich zrušení došlo rovněž k pozbytí jejich předběžné vykonatelnosti a správní orgán měl řízení zastavit, popřípadě přerušit. Na základě toho, že věc byla opětovně zrušena a vrácena, byl stěžovateli vyplácen doplatek na bydlení v nesprávné výši, čímž mu vznikla jak finanční, tak i osobní újma. Na pravomocně přiznaném doplatku na bydlení měl *„postavenu“* smlouvu o ubytování a kvůli nezákonnému rozhodnutí mu vznikly další finanční a psychické problémy. V důsledku nezákonného rozhodnutí žalovaného je jeho ubytování považováno za byt, aniž to reflektuje výše doplatku na bydlení. Neustálý *„ping-*

pong“ mezi správními orgány I. a II. stupně porušuje jeho právo na dobrou správu, právo na spravedlivý proces, právo na sociální zabezpečení a zásadu legitimního očekávání plynoucí z Listiny základních práv Evropské unie.

[12] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu či vyslovil jeho nicotnost.

[13] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Skutkově a právně obdobnou věcí totožného žalobce a žalovaného správního orgánu (stěžovatele) se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 26. 10. 2017, č. j. 2 Ads 266/2017 - 20 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku téhož krajského soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 60 Ad 13/2016 - 34. Od závěrů učiněných v citovaném rozsudku druhého senátu nemá pátý senát zdejšího soudu důvod se odchýlit, a proto z něj také v následujícím odůvodnění vychází.

[17] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatel v kasační stížnosti vznesl rovněž námitky, které neuplatnil v řízení před krajským soudem, jehož rozsudek má být přezkoumán, ač tak učinit mohl, což není podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustné. Konkrétně se jedná o kasační námitky, že po zrušení rozhodnutí v odvolacím řízení nebyly do správního spisu zařazeny veškeré podklady, jakož i námitka, že nebylo provedeno místní šetření. Dále stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil námitku, že mu nebylo vysvětleno, proč je dávka vyplácena ubytovateli, a nikoliv jemu, ani námitku podjatosti, jejíž vypořádání v rozsudku krajského soudu postrádá. Důvodností těchto nepřípustných námitek se Nejvyšší správní soud v tomto kasačním řízení zabývat nemůže.

[18] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71).

[19] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že označil jeho námitky za nekonkrétní, a proto je v rozsudku řádně nevypořádal. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel nejprve podal žalobu psanou ručně, z níž ovšem nebyly žalobní body příliš srozumitelné. V žalobě doplněné ustanoveným advokátem pak konkrétně namítal zejména vliv předchozích rozhodnutí z hlediska překážek litispendence a věci rozhodnuté, rovněž namítal porušení práva na spravedlivý proces, nicotnost napadeného správního rozhodnutí v důsledku neustále vydávaných nových rozhodnutí, vztah oznámení o zahájení řízení a rozhodnutí ve věci, jakož i délku řízení. Některé z těchto žalobních námitek byly podrobnější, jiné obecnější. Krajský soud se však, přestože žalobu označil za nepříliš konkrétní, fakticky v napadeném rozsudku vypořádal se všemi žalobními námitkami a posoudil jak průběh řízení, tak i zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je logické a dostatečné. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že napadený rozsudek je přezkoumatelný; stěžovatelovy námitky představují spíše nesouhlas s posouzením věci krajským soudem.

[20] Stěžovatel uvádí výčet rozhodnutí, které byly vydány ve věci dávky doplatku na bydlení, přičemž samotný jejich počet a zrušení některých z nich v rámci odvolacího řízení považuje za skutečnost, která má za následek nezákonnost nyní napadeného rozsudku. S uvedeným také stěžovatel spojuje námitky, které se vztahují k údajným překážkám litispendence a věci rozhodnuté, jakož i údajné nicotnosti napadených správních rozhodnutí.

[21] Nejvyšší správní soud konstatuje, že o dávce doplatku na bydlení rozhoduje správní orgán podle § 76 zákona o pomoci v hmotné nouzi, přičemž výše dávky se nejprve oznamuje a teprve na základě námitek se vydává rozhodnutí; postup Úřadu práce odpovídal zákonu. Podle § 44 téhož zákona správní orgán postupuje v případě, že dojde ke změně skutečností rozhodných pro nárok na dávku nebo její výplatu. V daném případě byl důvod aplikovat postup podle § 44 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť byly zjištěny důvody pro snížení doplatku na bydlení. Předpokládá-li zákon, že při změně skutečností pro nárok na dávku nebo na její výplatu se o nich znovu rozhoduje, nemůže nastat ani překážka litispendence, ani překážka věci rozhodnuté, je-li řízení vedeno a v něm rozhodováno o obdobích, jehož se předchozí či souběžně vedená řízení netýkají. Podle § 48 odst. 1 správního řádu je překážkou dalšího řízení (litispendence) již zahájené řízení o téže věci a z téhož důvodu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2012, č. j. 4 Ads 165/2011 - 151). Překážka věci rozhodnuté (*res administrata*) podle § 48 odst. 2 správního řádu vychází z pravidla, že přiznat totéž právo nebo uložit tutéž povinnost je možné z téhož důvodu a téže osobě pouze jednou. Jestliže se o dávce rozhoduje od toho kterého konkrétního měsíce, je třeba totožnost řízení a rozhodnutí vnímat v těchto měsících a obdobích na ně navazujících až do doby dalšího rozhodnutí. Krajský soud tedy otázku existence překážek litispendence či věci rozhodnuté posoudil správně.

[22] Dochází-li častěji ke změně rozhodných skutečností, nelze vyloučit souběžně běžící řízení o dávkách za různá období. V daném případě bylo rozhodováno o dávce na období od 1. března 2014. Stěžovatel konstatuje celkem osm rozhodnutí o své dávce doplatku na bydlení za období dvou let. Je zřejmé, že komplikace způsobené rušením některých rozhodnutí v odvolacím řízení vedly k nepřehlednosti těchto řízení a že jde o jev

nežádoucí. Uvedené se ovšem nijak neprojevilo na zákonnosti nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Nyní posuzované rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí bylo vyvoláno změnou v počtu osob, s nimiž stěžovatel užíval pokoj na ubytovně. Stěžovatel se přitom domnívá, že mu měl být zachován nárok ve výši přiznané v únoru roku 2014 pro nedostatek právní moci rozhodnutí o nárocích za předchozí období. Ta však na výpočet nároku nemají žádný vliv. Z uvedeného důvodu nelze stěžovateli přisvědčit v jeho názoru na legitimní očekávání spočívající v zachování dávky v určité výši bez ohledu na změnu zákonného způsobu výpočtu dávky či na změny skutečností rozhodných pro výši dávky. Poukaz stěžovatele na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2822/07 je tedy zcela nepřípadný. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že jednotlivá správní rozhodnutí (vyjma těch, která byla vydávána v rámci jednoho a téhož řízení o konkrétní změně od určitého měsíce) na sebe nenavazují a jedno není podkladem pro další, vyjma uvedení měněné částky. Správní rozhodnutí vydané při změně skutečností rozhodných pro výpočet předmětné dávky proto také nemůže být nicotné; rovněž zde lze přisvědčit argumentaci krajského soudu, který opírá vysvětlení podmínek nicotnosti rozhodnutí obsažených v § 77 správního řádu o judikaturu správních soudů (viz str. 7 napadeného rozsudku).

[23] Úřad práce a žalovaný ve svých rozhodnutích uvedli konkrétní výpočet dávky včetně podkladů, které pro něj použili, a krajský soud tento výpočet akceptoval jako zákonný. Stěžovatel přitom ani netvrdí, že by zákonné podmínky pro daný výpočet nebyly zjištěny správně, že by výpočet byl v rozporu s některým ustanovením zákona či že by důvod změny spočívající ve změně počtu společně ubytovaných (nikoliv však společně posuzovaných) osob neodpovídal skutečnosti; ostatně k těmto podmínkám se vyjádřil při jednání konaném na Úřadu práce. Stěžovatel sice namítá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, ovšem nekonkretizuje porušení procesních pravidel. Namítá-li stěžovatel, že byl poškozen tím, že jeho bydlení na ubytovně bylo posouzeno jako bydlení v bytě, je zjevné, že nepochopil, že právě to mu bylo ku prospěchu. Na dávku doplatku na bydlení má totiž podle § 33 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nárok vlastník či uživatel bytu za tam stanovených podmínek. Vlastník či uživatel jiného prostoru může tuto dávku získat jen z důvodů hodných zvláštního zřetele, přičemž, mimo splnění dalších podmínek, je třeba určení, že taková osoba se považuje za osobu užívající byt. Stěžovatelovy výhrady tedy spočívají v nepochopení podmínek nároku a samostatnosti vydávaných rozhodnutí. Neobstojí proto ani stěžovatelovy obecné výhrady nedodržení pravidel dobré správy, porušení obecných právních principů, Ústavy, Listiny základních práv a svobod a Listiny základních práv Evropské unie, která se navíc na posuzovanou věc nevztahuje, neboť v ní nebylo uplatňováno právo EU. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že ani stěžovatelovy další kasační námitky nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu

orgánu ve věcech pomoci v hmotné nouzi je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

[26] Stěžovateli byl v řízení k jeho zastupování krajským soudem ustanoven advokát Mgr. Pavel Kužílek, jeho odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 9 s. ř. s. platí stát. Tato odměna byla určena za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v relevantním znění (doložená porada s klientem a sepsání kasační stížnosti), ve výši stanovené podle ustanovení § 9 odst. 2 ve spojení s ustanovením § 7 bod 3. advokátního tarifu, tj. ve výši 2000 Kč. Dále byla ustanovenému zástupci přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby stanovená podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 600 Kč. Jelikož ustanovený advokát doložil, že je plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů o částku této daně, tj. o 546 Kč. Celkem má tedy ustanovený zástupce stěžovatele právo na odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 3146 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. listopadu 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu